

LA QÜESTIÓ DEL DIA

—Suposo que al suprimir el joc, no suspendran pas la bescambrilla!

De tot això i d'altres coses que resten en el tinter, entre ells la projectada *Exposició Universal d'Indústries Elèctriques*, n'existeixen plànols, estudis, pressupostos, memòries explicatives, dibuixos, gravats, etcètera. etc. Total, res. Llevat de les obres realitzades a Montjuich i que ens costen un grapat de milions, les millores urbanes no es veuen per enlloc, els projectes respectius una volta aprovats, bombejats i pagats, van arrencant-se als prestatges dels arxius municipals per a dormir el somni de l'oblit al costat d'altres no menys interessants, que tampoc es duran a terme, per manca d'empenta, de cabals o del que sia.

Els nostres avis nomenaren a Barcelona la ciutat dels *comptes*, sens dubte esgarrifats de veure com aquells anaven creixent d'un any per altre; nosaltres tenim de dir-ne la ciutat dels projectes i de la paciència; perquè de paciència sí que n'hi ha a Barcelona! Més de deu anys ha costat la construcció del viaducte de Vallcarca, per a no poguer passar-hi vehicles de gaire pes, i ja veurem els que tardarà en ésser acabada la perllongació del carrer de Balmes fins a l'Avinguda del Tibidabo.

Res, allò que deia el nostre gran Peius:

*Una cosa és projectar
i altra cosa realitzar.
Es clar!*

FILM

La cançó del rodamón

He gosat de la rosa i del clavell
i m'ha punxat l'espina venjativa,
he sentit percutir sota la pell
la roentor del goig i la dolor més viva,

No em falta res a resseguir en el món,
al moll de l'os hi duc esgarrifances
de tots els plers i del neguit pregon
barrejat amb dolceses i recances.

He menjat dels menjars més exquisits
i he llepat els plats més pobres,
m'han assotat tots els neguits
i he gosat de sobres.

M'han fugit nierades d'il·lusions
i han nascut nierades d'esperances;
he tastat tots els petons
dels mars esquerps i de les aigües manses.

M'ha mossegat el gos vora el paller
i m'ha fet mal el vi de les tavernes,
he brindat al costat del cavaller
i he anyorat l'aigua de pairals cisternes.

He dormit sol al ras voltat de neu
i he dormit en les cambres dels patriarques,
m'he sentit pobre i sol com Déu em féu
i he vist monts d'or omplint les meves arquès.

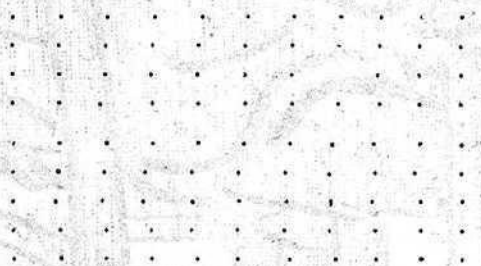
Duc una engruna de tot ço que he vist
sé el gust del mal i el bé m'ha fet amable;

sé ésser dolç com Jesucrist
i amarg com un diable.

I faig la ruta món enllà;
cada camí és una meravella;
descalç o ben calçat, què hi fa?
El caminar és la meva estrella.

Puc deixar pel camí els espellingalls,
però l'ànima mai me l'he venguda;
m'alimento de míseros rosegalls,
però duc l'emoció muda
de la bellesa del món,
Camino sens nord ni fita
els camins de llargs bé ho són,
però la terra m'és petita.

Els vents i les tempestats
m'han calcigat les carns dures,
m'han tocat tots els pecats
i les sensacions més pures.

SALVADOR PERARNAU

L'home, l'ós i l'home de l'ós

Un bon home vivia tranquil i feliç, sol i independent, en una barraca al bell cim d'una muntanya i, a l'ensèms que conreuava un petit tros de terra, amb vinya, s'entretenia en caçar, pels boscos propers, bèsties salvatges, anant de tant en tant a ciutat per a vendre les pells, amb quin producte cobria abastament totes ses necessitats, car l'home amb poqueta cosa s'acontentava.

Un dia es trobà un ós, nat de poques setmanes; se l'emportà a casa seva i, amb molta paciència, l'anà criant talment com si, miraculosament, li hagués pervingut un fill.

Cresqué la bèstia, i l'home es creia tenir, amb ella, un bon guardià de casa seva; tant fou així que, des de llavors, en anar-se'n a ciutat, ni es cuidava de tancar la porta, deixant a l'ós estacat perquè li vigilés la barraca.

Un dia, en una de les absències del bon home, s'esqueié a passar per aquell indret un rodamón d'aquells que porten un ós enganxat pel nas, fent-lo ballar per places i carrers per a guanyar-se la vida l'ós i l'home. L'home de l'ós—que així hom els anomena—en veient un ós tan jove i tan maco lligat a la porta de la barraca i aquesta sense ningú a dins, se n'emparà i s'instal·là a la casa deixant que els dos

óssos—que tot seguit fraternitzaren, perquè bèsties amb bèsties s'entenen—canviessin impressions...

La que tingué l'amo, d'impressió, en tornar de ciutat no és per descriure, car, en lloc d'un, en trobà dos d'óssos i, en anar a entrar, ambdós se li abraonaren, amb males intencions ses dubte...

—Ah! Per això t'he criat com un fill i t'he tingut a casa meva?—li deia el bon home al seu ós...
Mes aquest no s'entenia pas de raons i no feia més que el que l'altre feia, atiat pel seu amo des de dins la barraca...

Veient el bon home que no en treuria res, perquè les bèsties encara que sien criades per persones i entre mig de persones sempre són bèsties, agafà l'escopeta i a trets occí els dos óssos, mentre l'home de l'ós cuità a fugir per mor de salvar la pell—la seva, no la de l'ós—deixant a l'amo de la barraca que seguís disfrutant del que en realitat li pertaneixia, perquè era ben seu.

Restà l'home tranquil i feliç altra vegada i mai més volgué tractes amb bèsties vives, car es convencé de que, les bèsties, bèsties són, i ja en tingué ben bé prou amb l'escarment de l'ós...

FIDEL GRIFOL

El fruit d'en Guimerà

La Baldirona enutjada;
L'Eloy plora en un recò;
Gala Placídia endolada;
Manelic no fa el *Pastó*.
La Terra Baixa ha deixat,
per cercar llevors més pures,
ha tramuntat les altures,
de misèries allunyat.
Foan Dalla ploriqueja;
Maria Rosa el mateix;
Pep Botella conspira;
i *Sol Solet* llanguideix.
L'Aigua que corra, lleugera,
Arràn de Terra, va al mar;
La Boja, saltant riallera,
no parava de cantar.
En Pòlvora és un dimoni;

La Sala d'Espera és plena
de jovent molt aixerit;
tots ells són de bona mena,
catalans i de bon pit.
Al moment s'obra la porta;
La Miralta s'escrueix;
ha vist que l'*Anima morta*
del somni s'hi deixondeix.
La Santa Espina porteu-me;
Mar i Cel per recordar;
Bella *Andrònica* guieu-me!...
salveu la *Filla del Mar!*